

ת"פ 24978/06 - מדינת ישראל, פרקליטות מחוז מרכז נגד חיים כהן

בית משפט השלום ברחוובות

ת"פ 15-06-24978 פרקליטות מחוז מרכז נ' כהן
בפני כבוד השופט מנחם מזרחי

בעניין: מדינת ישראל פרקליטות מחוז מרכז
בנסיבות ב"כ עוה"ד טובי הראל ועו"ד
אלירן אשכנזי

המאשימה

נגד

חיים כהן בנסיבות ב"כ עוה"ד שרון בן צבי
וגיא סקוב

הנאשם

הכרעת דין

אני מזכה את הנאשם מעבירה של אי נקיטת אמצעי זהירות בהחזקת חיה, לפי סעיף 338 (א)(6) לחוק העונשין התשל"ז - 1977.

אני מרשים את הנאשם בעבירה של יציאה עם כלב מחוץ לחצרם ללא שהכלב נקשר ברצועה לפי סעיף 18 (ב) (2) + 11 (א) להחוק להסדרת הפיקוח על הכלבים, התשס"ג - 2002.

א. כתב-האישום ו"חיזית המריבה":

כתב-האישום מייחס לנאשם עבירה של אי נקיטת אמצעי זהירות בהחזקת חיה, לפי סעיף 338 (א)(6) לחוק העונשין התשל"ז - 1977.

טען, כי בתאריך 20.7.13 בשעה 20:00, טיל הנאשם יחד עם בתו וככלבו ("גינגר"), כשהוא משוחרר ללא רצועה ברחוב אבא אחימאיר בגדרה, וזאת בנגד חוק להסדרת הפיקוח על כלבים.

עמוד 1

אותה עת, טיל במקומ המתلون עם כלבו ("בובי"), כשהוא קשור ברצועה.

לפתע, רץ כלבו של הנאשם לעבר כלבו של המתلون והם החלו לנשוך אחד את השני, כאשר הנאשם והמתلون מנוטים להפריד ביניהם.

בשלב זה, "נשך אחד הכלבים" את ידו ורגלו של המתلون.

עלקב כך, נקטעה קצת אצבעו הראשונה בכף יד ימין של המתلون והוא נזקק לתפרים ולטיפול רפואי.

ה הנאשם מסר את תגונתו במסגרת טען, כי אכן היה מאבק בין שני הכלבים, מישחו מהכלבים נשך את המתلون, לא יודעיםizia כלב", כלבו של הנאשם הוא כלב שעשוים, הוא יצא אותו קשור, (פרוטוקול יום 1.11.15) וכן: כלבו של הנאשם הוא זה שהיה קשור, כי דוחוק הכלב של המתلون הוא זה שנשך אותו ולנאמן לא היה יסוד נפשי לביצוע העבירה (פרוטוקול יום 6.12.15).

ב. ראיות המאשימה:

יעץ, המתلون, תיאר את השתלשלות האירועים באותו יום (עמוד 14 שורה 4 והלאה).

לדבריו, באותו ערב (לקראת שעה שמונה בערב - עמוד 21 שורה 4) הוא יצא עם כלבו לטויל שכונת מגוריו, כלבו קשור "עם קויל ורצועה" (עמוד 14 שורה 9).

"במרחק של 20 מטר בערך רأיתי כלב לבן, ופתחום זיהיתי שהוא רץ לכיוון שלנו, הוא היה בשדה, כאשר לפתע בצד שמאל רأיתי את הנאשם עםILDHA קטנה הולכים בשביל אבני משתלבות במדרכה, כאשר המרחק ביניהם קשור עין, של 10 מטר, בין חיים לבין הכלב שלו. הכלב רץ ישיר אליו, בלי התראה מוקדמת, והתחילה ישר לתקוף את הכלב שלו. אני ניסיתי להזיז אותו הצדיה ולא הצלחתי, ניסיתי לבועט בו ולא הצלחתי, בשלב מסוים רأיתי שאני לא מצליח אז תפסתו את הכלב שלי מהרצועה בצד שמאל שלו ומשכתי אותו שמאלה, לתפוס את הכלב שלו עם הרצעה שלא יתרקרב ואני ימין באתי לתפוס את הרצעה והקויל של הכלב השני, אבל הכלבים היו כנראה באטרוף והכלב שלו שהיה בצד ימין שלו היה עמוקה של תקיפה אז הוא תקף אותי. חלק מהבוחן שלי ביד ימין הוא נשך" (עמוד 14 שורות 11 - 18).

תיעוד בדבר חבלותיו של המתلون הוגש (ת/5) והתעדות הרפואיות (ת/6).

בהתאם לעדותו, אין ספק בלבו, כי כלבו של הנאשם הוא זה שנשך את אגונלו (עמוד 15 שורות 6 - 7). וכן: "הכלב הלבן תקף אותו ונשך לי את האצבע" (עמוד 15 שורה 25 + עמוד 15 שורה 6).

עמוד 2

ازicher, כי בכתב האישום בחרה המאשימה גרסה שלפיה אין לדעת מי מהכלבים נשך את המתлон.

תמונהות הכלבים הוגשו (ת/2 - תמונות כלבו של הנאשם) (ת/3 - ת/4, ת/7 - כלבו של המתلون ובה ניתן לראות פצעה).

נראה כי אין חולק בין הצדדים, כי ההתרחשויות ארעה במקום המתואר במפה (ג/4) (עמוד 21 שורה 12 והלאה).

כלבו של הנאשם "היה רק עם קולר ללא רצואה" (עמוד 15 שורה 22) וכן בעמוד 20 שורה 16: "לא ראיתי שום רצואה".

אישר כי סביר להניח שהשנן החסירה של כלבו, כפי הנראה בתמונה ת/4, נעקרה מפיו במהלך האירוע (עמוד 18 שורות 9 - 15). אישר כי כלבו "דימם מהפה" (עמוד 18 שורה 18).

לדבריו, הוא מכיר את כלבו של הנאשם מן העבר והוא מזכיר שבמסגרתו "פשוט הכלב תקף את השער שלנו והמשיך לרצק קדים" (עמוד 16 שורות 11 - 12 + עמוד 15 שורה 17 והלאה).

ספר על אירוע מן העבר, חצי שנה קודם לכן, שבמסגרתו תקף כלב אחר, מסווג זאב (ג/2) שתקף את כלבו (עמוד 19 שורה 6).

ענת צ, אשת המתلون העידה (עמוד 25 שורה 17 והלאה), כי באותו ערב היא הייתה בביתה, בעלה יצא את כלבם לטיוול, היא ראתה את "הנאים הולך...אני רואה את הנאשם בbiror כי אני בגובה עם בטו, וכלב לבן רץ למרחק מעבר לכל חגורה שהוא לשמאלו" (עמוד 25 שורות 22 - 23).

תיארה את זווית הראייה (עמוד 28 שורה 25 והלאה).

הסבירה מדוע הנאשם וכלבו צדו את עינה, לאור אירועי העבר (עמוד 26 שורה 4 והלאה). הוגשה הودעת טקסט (ת/8), אשר קדמה למקרה שם מסרה לווטרינרית בתאריך 15.7.13 על הנאשם כמי שמרביץ לכלבתו.

לאחר מכן, בעלה הגיע הביתה, שמעה אותו צועק "הוא נשך אותי הוא נשך אותי", צעקות של בעלי יורם" (עמוד 26 שורה 19).

כלבה אף הוא דימם (עמוד 26 שורה 20), דימם גם מפיו (עמוד 26 שורה 21),.

היא התקשרה למשטרה והשניים נסעו לבית החולים לקבל טיפול רפואי.

הנאשם הגיע לבית החולים, הציע להגיש עזרה והתנצל (עמוד 27 שורה 3).

מסרה עדות אופי על כלבם "כלב דבש" (עמוד 27 שורה 20).

אישרה כי היה אירוע מן העבר שבמסגרתו כלב אחר תקף את כלבם (עמוד 28 שורה 3).

ד"ר צביה מילדנברג, ווטרינרית, אשר טיפולה בכלבו של המתלון, תארה את אופיו של הכלב (עמוד 31 שורה 19) את הטיפולים שעבר (עמוד 31 שורה 7) קיבלה את הודעת הטקסט (ת/8) טיפול בפסיכות של כלב ותיארה אותם (עמוד 31 שורה 15), מסרה את מסכת הטיפולים שעבר הכלב (ת/9).

לא יכולה הייתה למסור עדות וודאית ביחס לנסיבות הקדמית (עמוד 32 שורה 18 ולהלאה). אמן העrica "קשה לי מאוד להאמין" (עמוד 32 שורה 25) שהשן נפלה משום שנגעזה באגדלו של המתلون, אבל ברור שלא יכולה הייתה לשולץ זאת (עמוד 32 שורה 27).

בת/9 צוין, בין השאר: "...גם לאחר שתי התקיפות הקשות אותו עבר לאחרונה על ידי כלבים משוטטים בגדרה".

עוד צוין, כי לכלבם של המתлонנים "שן חותכת עליונה מספר 2 נפלה במהלך התקיפה...".

ד"ר דינה רותם, אשר טיפולה בכלבו של הנאשם, העידה (עמוד 10 שורות 27 - 29), כי לאחר המקרה, הובא כלבו של הנאשם אליה לבדיקה והוא מצאה "פצע אחד מעל העין אמרגטי שיתכן מאד, קשה לראות אבל עדין אפשר להבדיל...זה פצע שיכל להיות תואם לפצע נשיכה". את ממצאייה تعدה בת/1.

ואולם, ההסתברות לכך שמדובר בפצע נשיכה אינה מוחלטת "אני אומרת זהה יכול להיות תואם יכול להיות לא תואם" (עמוד 13 שורה 21).

חוות דעתה אודות כלוב של הנאשם, שבו טיפולה בעבר (נ/1), כי מדובר ב"כלב אנרגטי אבל חיובי" (עמוד 11 שורה 8).

מסרה כי מדובר בכלב מטופל בזכה טובה (עמוד 13 שורה 1), שאף עבר סירום בטעם המקרה, דבר שmobiel להפחחת התוקפנות (עמוד 11 שורה 19).

הוסיפה, כי כלב מסוג "ויסה" (כלבו של המתלון מעורב בצע זה) הוא "כלב מאד שרייר" (עמוד 11 שורה 32). הסכימה שכלבו של המתלון "נראה מאד שרייר ונראה עם מנשך יותר משמעותי" (עמוד 12 שורה 9).

ואולם, מדובר בהערכתה כללית בלבד, שכן העודה לא ביצעה בדיקה השוואתית עמוקה, והוא אף לא ראתה את כלבו של המתלון, לא שקרה אותו, לא בדקה אותו, אלא מסרה חוות דעת תוך התבוסות על תמונות (עמוד 13 שורה 7).

ג. פרשת ההגנה:

הגוש דיסק ובו סרטון מצלמות אבטחה (נ/3), בו ניתן לצפות בנאשם יוצא מרכב, מלאוה בילדיה, בכלב לבן, ולא ניתן לקבוע ברמת וודאות, כי הכלב קשור ברצועה לנאשם (תיאור הנצפה - עמוד 20 שורה 32).. מכל מקום, מדובר בסרטון שקדם בזמן לזמן הנשיכה (18:50) (עדות הנאשם בעמוד 37 שורה 31 והלאה).

הנאשם מסר עדות, במסגרת תיאר תרחיש עובדתי שונה (עמוד 34 שורה 31 והלאה):

ביום המקרה, בשעות הערב, הוא יצא עם כלבו, עם בתו הקטנה (כבת חמיש), הכלבו היה "קשרו ברצועה" (עמוד 35 שורה 7) החל את הטויל, ראה את המתלון עם כלבו, השניים התקרבו זה לזה, הכלבים היו שמחים לקרבת המפגש לשחק" (עמוד 35 שורה 12), בשלב זה הכלבו השחרר מהרצועה - "ואיכשהו הרצועה השחררה ממנו, זו רצועת חנק שהכלב במצב שהרצועה משוחררת אז הרצועה לא מהודקת על הצוואר שלו. זה לא קרה אף פעם הדבר זהה" (עמוד 35 שורות 1 - 14), הכלבים שיחקו ביניהם, הכלבו של המתלון החל לתקוף את כלבו, אז הנאשם לקח את בתו הצידה (עמוד 35 שורה 16), הכלבים שיחקו ביניהם, הכלבו של המתלון החל לתקוף את כלבו, אז המאשם המשיך בפערו ממנה המשיך לתקוף, המתלון ניגש אל כלבו כדי למשוך אותו לאחריו, וכשי בא מאחורי הראש שלו בעודו מנסה למשוך את הכלב לאחריו הוא קיבל נשיכה על ידי הכלב שלו. אני ראייתי את הנשיכה" (עמוד 35 שורות 25 - 26), לאחר המקרה ניסה להגish לו עזרה, נסע לבית החולים כדי לדוח ששלומו.

רצף האירועים היה כדלקמן (עמוד 38 שורה 32 והלאה): טיל עם כלבו ובתו, הכלב קשרו ברצועה, ראה את המתלון ואת כלבו, הכלבים נגשים אחד לקרבת השני, בשלב זה הכלבו הצליח לשחרר מהחגורה, החלה התקיפה מצד הכלבו של המתלון, הכלבו של הנאשם "הצליח לשחרר מהחגורה" (עמוד 39 שורה 7), בשלב זה הוא לקח את בתו הצידה "במרחק של 1 - 2 מטר" (עמוד 39 שורה 11), לאחר מכן הניח את הרצועה על כלבו, משך אותו, התקיפה המשיכה, המתלון הגיע לתפוס את הכלבו בידו ואז ננשך על-ידי הכלבו.

הuid, כי הוא נוהג להוציא את הכלבו לטויל רק "כשהוא קשרו וחגור" (עמוד 36 שורה 5).

רצועת הכלבו השחרר מיד בתחילת האירוע: "זו רצועת חנק, וברגע שהרצועה לא מתוחה אז הכלב שהוא בא לקרבת הכלב השני במרחק של 2 - 3 מטרים ממי עשה תנועות עם הראש של שמחה וקشكש בזנב והצליח לשחרר" (עמוד

בהודעתו במשטרה (ת/10) מסר תרחיש דומה:

ספר כי כלבו "השתחרר וניגש לכלב של י" (שרה 4).

החלה תקיפה (שרה 5).

הצלח לחלץ את כלבו (שרה 7).

המתلون ננשר על ידי כלבו שלו (שרה 12).

הוא החזיק את כלבו קשור ברצואה (שרה 24).

הסביר כיצד כלבו הצלח לשחרר מן הרצואה (שרה 28).

עד ההגנה יצחק ביון, מסר עדות חסרת משמעות לחזית המריבה (עמוד 43 שורה 8 ולהלאה),

היה בחו"ל, כאשר כלבו (נ/2) ננשר, לא ראה את האירוע ולפיכך כל עדותו בעניין זה היא עדות מפי השמעה.

עדת הגנה, אורלי כהן, אף היא מסרה עדות כללית על הנוהג של הנאשם לטיל עם כלבם, כשהוא קשור (עמוד 45 שורה 19 ולהלאה).

אין לעדotta כל חשיבות ביחס ליום המקרה המדובר (עמוד 46 שורה 25).

ד. מסקנות:

קביעות עובדה:

לאחר שמעתי את עדותו של המתلون והנתם ביחס לתרחיש העובדתי אשר הוביל לחבלה, והתרשםי משליהם באורח ישיר, אני קובע כי המאשימה הוכיחה, לנדרש בפליליים את הטענה, כי הנאשם לא הילך עם כלבו כשהוא קשור ברצואה, אולם לא הוכיחה, כי מחדלו זה עולה כדי דרישת הדין, להרשעה בעבירה אשר

המתلون העיד, כי כלבו של הנאשם הוא זה שנשך אותו, אולם המאשימה עצמה בכתב-האישום לא קיבלת תרخيص עובדתי זה.

ענין זה אינו מתישב עם עדותו הברורה.

קיימת ראיות (ת/4), שלפיה כלבו של המתلون דים, ושן קדמית נעה מפיו, באופן שיכל להתיישב עם המסקנה, כי הוא זה שנשך את אגודלו של המתلون, בלהט האירוע.

שוב, ראיות אלה, אין מתישבות עם עדותו הנחרצת של המתلون כי כלבו של הנאשם הוא זה שנשך אותו.

עדותו של המתلون נצבה למול עדותו של הנאשם, ללא כל ראייה אובייקטיבית תומכת ומחזקת.

אני מקבל את התרחיש העובדתי של הנאשם, שזמן האירוע, מطبع הדברים, חש לנתק את בתו מזרת התגששות, משך כשתי שניות, ובהחלט יתכן שבשלב זה אירעה הנשיכה, אך שאין לו על ערבות אמתית לשלב הנשיכה עצמה.

עדות אשת המתلون נתמה להפלת יתר, באופן שאין מאפשר לקבלה עדות תומכת, כנדרש במשפט פלילי, והוא לא ראתה את המקירה גופו.

לא ניתן לקבוע, כי התנהגותו של הנאשם, לאחר המקירה, כאשר נסע לבקר את המתلون בבית החולים, היא התנהגות שיש בה הבעת אשמה דווקא.

למרות שלא ניתן לצפות בבירור בן/3 בנאים מהלך עם רצואה, ולמרות שמדובר בזמן שקדם למקירה, יש בו ספק מסיים והוא ראוי להנחתת ממנו.

הווטרינריות שהעידו, לא יכולות היו למסור עדות נחרצת ביחס לטיב הנסיבות של הכלבים, ובהחלט קיימת היתכנות כי כלבו של המתلون איבד את השן שנעקרה במקומה, עקב נשיכת המתلون עצמו.

יתרת עדויות ה"אופי" שנשמעו, על כלבו של זה ועל כלבו של الآخر, אין מעלות ואין מורידות - כלב בעל אופי כליל "רגוע" ובעל מדדים קטנים, בהחלט יכול לנשוך במקומה, במצב דברים נתון, למרות שבדרך כלל אינם נוהגים כה מה גם שאין מדובר במקרה בו מי מהכלבים הוא כלב מועד באופן מוכח.

הנשם העיד, כי כלבו השחרר מרצועתו בנסיבות, ואם כך, הרי שכאן בדיק אשםתו - הוא לא דאג לקשר את הנשם ברצועה מיטבית אשר תמנע זאת.

לא הייתה זו רצועה בעלת פוטנציאל לקידום הסכנה, המתיישבת עם תכילת הדרישה לקשריה ברצועה.

די בעדותו של הנשם כדי להרשו בעבירה החלופית.

עדותם של הנשם בהחלט תומכת במצב, שאותו אכן קובע, שבשלב מסוים לא היה כלבו קשור ברצועה.

בעניין זה, לפחות, ניתן לקבל את עדותו של המתلون, משום שהוא מתישבת עם עדותו של הנשם.

האם העובדה כי הנשם הילך עם כלבו, בשלב מסוים, ללא רצועה מובילה למסקנה, כי התגבשו יסודות העבירה אשר יוכסלו? תשוביתי היא בשלילה.

היבט משפטי:

סעיף 338 (א)(6) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 שכורתו "מעשי פיזיות ורשלנות" קובע:

"(א) העוסה אחת מלאה בדרך נמהרת או רשלנית שיש בה כדי לסקן חי אדם או לגרום לו חבלה, דין - מאסר שלוש שנים:... (6) איןנו נוקט אמצעי זהירות מפני סכנה מסתברת הכרוכה בחיה שבחזקתו".

זהה עבירה התנהגותית, המתגבשת בהעדר הכוחת תוצאה, אלא בעצם יצירת הסיכון המתוואר ברכיבי העבירה, על דרך של מעשה או מחדל, ככלומר יצירת סכנה מסתברת הכרוכה בחיה, עת נלווה ליסוד עובדתי זה, יסוד נפשי מסווג של רשלנות (כהגדرتה בסעיף 21 לחוק העונשין התשל"ז - 1977) (ע"פ 385/89 אמןן אבנת נגד מדינת ישראל - 22.10.91 רע"פ 955/07 ננסי שלזז נגד מדינת ישראל - 07.2.20).

סעיף 21 לחוק העונשין, כפי שתוון בתיקון 39 קובע כדלקמן:

"(א) רשלנות - אי מודעות לטיב המעשה, לקיום הנسبות או לאפשרות הגרימה לנסיבות המעשה, הנמנים עם פרטי העבירה, כשאדם מן היישוב יכול היה, בנסיבות העניין, להיות מודע לאותו פרט, ובלבך - (1) שלענין הפרטים הנוגעים הייתה לפחות רשלנות כאמור; (2) שאפשרות גרימת התוצאות לא הייתה בגדר הסיכון הסביר. (ב) רשלנות יכול שתיקבע כיסוד נפשי מספיק רק לעבירה שאינה מסווג פשע."

יסוד נפשי של רשלנות מתבטא באו מודעותו של העosa לרכיבי היסוד העובדתי (חוסר מודעות בפועל) במקומם בו אדם מן היישוב היה מודע לקיומו של רכיבים אלו (קיום מודעות בכוח).

דהיינו, אין די בכך שאצל העosa עצמו לא הייתה קיימת מודעות, אלא יש צורך גם שאצל אדם מן היישוב הייתה קיימת מודעות בנسبות אלו.

הרשנות משתrichtת לאגן של היסוד הנפשי, שהוא מהופך לאגן של המחשבה הפלילית.

מדובר בהעדר מודעות אל מול קיומה.

מטרתו העיקרית של סעיף 21 הייתה לנתק את הקשר שבין עבירות הרשלנות לעולות הרשלנות ולהבהיר, כי רשלנות, אינה עוד מושג מתוך היסוד העובדתי, אלא מושג המשתריך יסוד הנפשי.

הפסיקה, טרם תיקון 39, בchnerה עבירות של רשלנות בקנה מידה של עולות הרשלנות مثل היה משפט אזרחי לכל דבר. קנה המידה היה קנה המידה, שפותח בדייני המיניקון והציג השם על הסטיה מרמת הזרירות. על דרך פרשנות זו רבתה הביקורת. עיקר הביקורת שמה את הדגש על העובדה, כי בת-המשפט התעלמו מהיסוד הנפשי של הנאשם ולא הביאוوهו בחשבון. הם בדקו את היסוד העובדתי ואת אי נקיטת אמץ הזרירות. יצא אם כן, שבמקרים רבים יכול וציריך היה הנאשם לצפות את התוצאות התוצאות, אך משום שלא נקבעה בדייני הנזיקן חובה מושגית שבין המזיק לנזוק יצא הוא פטור גם בגין עבירה.

הראשון, שביקש לנתק את הקשר בין העולה לעבירה היה כב' השופט זילברג בע"פ 35/52 רוטנשטייר נגד היעם"ש, פ"ד ז 58, אך הוא היה שם בדעת מיעוט.

קשר זה נתק בתיקון 39 ועל כן, יסודות עולות הרשלנות, שהינם חובה (מושגית, קונקרטיבית), הפרת החובה (התרששות) והנזק אינם ישימים עוד בגין עבירות הרשלנות ויש להtentak מהם. הפרת החובה העולותית אינה מביאה עוד בהכרח להרשעה ברשלנות פלילתית.

סטיה מרמת התנהגות סבירה עומדת בבסיסה של כל עבירה פלילתית ואין כאן כל אפיון מיוחד לעבירות של רשלנות דווקא.

עמד על המבנה החדש הנכון השופט יי' קדמי ברע"פ 7519/97 יונה שכטר נגד מדינת ישראל, תקדים עליון 98 (2) :1473

"בעבר נתגלה מחלוקת בשאלת, אם ניתן להרשי אדם בעבירה של רשלנות - למעט בעבירה של גרם מוות ברשלנות - בשל הפרטה של חובת זהירות הקבועה בהוראות חוק שמחוץ לחוק העונשין. ראו בהקשר זה: י. לוי, א. לדרמן, עיקרים באחריות פלילתית, 543, 541; הערטו של הנשיא אגרנט בע"פ 26/58 הנ"ל; ופרופ' מ. קרמנצ'ר, על הרשלנות בפלילים, יסוד נפשי, יסוד עובדתי או שניהם גם יחד", משפטים כד', 84. למעשה, נפתרה מחלוקת זו עם חקיקתו של תיקון מס' 39 לחוק העונשין, לנוכח ההגדרות של "מחדל" בסעיף 18 (ג) לחוק הנ"ל ושל "רשלנות" בסעיף 21 לאותו חוק. מכאן ואילך, כך נראה: הפרטה של חובת זהירות - "לפי כל דין" - תשמש בסיס לקביעת קיומו של "מחדל", כפרט של היסוד העובדתי, לעניינה של כל עבירה ולא דוקא עבירה של רשלנות; כאשר, היסוד הנפשי של רשלנות אליה, יקבע את סוגה של העבירה. נילווה אל הפרט החובה יסוד נפשי של "רשלנות" - תהיה בפנינו עבירה של רשלנות; ואילו אם נילוותה אליה "מחשבה פלילתית" - תהיה זו עבירה מסווג זה. העובדה שמדובר בהפרת חובת זהירות, היא כשלעצמה, אינה אומרת שבפנינו עבירה של רשלנות"

אכן, לאחר התקון נזדקק הקשר בין העוולה לעבירה. עבירות הרשלנות הפכו ככל עבירה אחרת - הן בנויות מיסוד נפשי ומיסוד עובדתי. היסוד הנפשי הוא אי מודעות זהה ההבדל היחיד מעבירות המחשבה הפלילתית. רשלנות הפכה כתע מושג השיר לתחום היסוד הנפשי בלבד.

בנוסף לכך, קובע סעיף 21 שני תנאים נוספים:

הראשון, קובע בסעיף 21 (א) (1) לחוק העונשין והוא תנאי מינימום להרשעה בעבירות של רשלנות: התנאי הוא, שחוسر המודעות בפועל במקום בו קיימת מודעות בכוח, יתקיים לפחות גם לפני שאור מרכבי היסוד העובדתי. דהיינו, מחד, אמנים די בכך שתתקיים רשלנות - חוסר מודעות - לפני אחד הרכיבים של היסוד העובדתי על מנת שייקבע כי התקיימה עבירה של רשלנות אף אם הנאשם היה מודע לפני שאור הרכיבים, אבל מאידך, אין די בכך, משומם שיש צורך בקיומו של יסוד נפשי של רשלנות גם לפני "שאר הפרטים הנוגדים".

השני: מתייחס לרכיב התוצאות בלבד. אדם לא יחשב רשלן על אף כל האמור לעיל אם התוצאות המוגדרות בעבירה הן סיכון סביר אותו נוטלים בני אדם ואותו נוטלת חברה לצורך קיומם של חיים תקינים. הדרישה היא, שהתוצאות הללו אינן תוצאות המציאות בתחום הסבירות של תוצאות שהחברה משלימה עם התרחשותן (י' קדמי, על הדיון הפלילי, עמוד 41).

חוק להסדרת הפקוח על הכלבים, התשס"ג - 2002 קובע חובות למחזיקי כלבים, ובין השאר בסעיף 11 (א) שכורתו "החזקה": "החזקיק בכלב לא ניתן את יציאתו מתחומי חצירו (להלן - החזרים) אלא אם כן הכלב מוחזק בידי אדם המסוגל לשלוט בו, באמצעות רצועה שעת אורכה וטיבה יקבע השר".

יצוין, כי אין מדובר בכלבים מסוימים, כהגדרתם בחוק, סעיף 11(ג) חל עליהם.

סעיף 18 (ב) (2) קובע עבירה שדינה 6 חודשי מאסר לבעליו של כלב ש"מאפשר יציאתו של כלב מחזרים, בנגדו להוראות לפי סעיף 11 (א) או (ב)".

סעיף 7 לפקודת הכלבת:

"לא יצא בעליים כלב לרשות הרבים אלא כשהוא קשור ברצועה או בשרשראת".

פקודת הנזיקין קובעת בסעיף 41א:

"בתובענה בשל נזק לגוף שנגרם על ידי כלב, חייב בעליו של הכלב או מי שמחזיק בכלב דרך קבע (להלן - הבעלים) לפצות את הנזוק, ואין נפקא מינה אם הייתה או לא הייתה התרשלות מצדו של הבעלים".

ובסעיף 41ב:

"בתובענה לפי סימן זה לא תהא הגנה לבעליים, אלא אם כן הנזק נגרם עקב אחד מלאה - (1) התగורות של הנזוק בכלב; (2) תקיפת הנזוק את הבעלים, את בן זוגו, הורו או ילדו; (3) הסגת גבול של הנזוק במרקען של הבעלים".

בע"פ (תל-אביב-יפו) 70453/05 נירית בת רון יעקובסון נגד מדינת ישראל, תק-מח 2008 (1), 10771 נקבע:

"הפרת הוראה חוקית מהווה על פי הדין אינדיקטיה לקיומה של רשלנות. לדעתנו בנסיבות העניין יש בהפרת הוראה זו כדי לבסס את רשלנות המערערת בכך שהחזיקה את הכלבה לא קשורה. הנטול עבר אל שכם המערערת להוכיח, שחרף הפרת החובה עדין אין מדובר ברשנות".

אכן, אני סבור, אינדיקטיה אחת כן, אך לא אינדיектיה מספקת שדי בה.

אני סבור, כי במקרה זה, אין לגזר מסקנה אוטומטית מהעובדה שהנאשם הילך עם כלבו, בשל מסויים של האירוע, ללא רצועה מיטבית, שתמנע השחררות בכך להוביל למסקנה בדבר התנהגות רשלנית כדרישת סעיף 338 הנ"ל.

לא ראייתי ראיות טובות, בעלות עצמה, המלמדות, כי הנאשם היה מודע לכך שקיימת סכנה מובנית מכלבו, שהוא הילך עמו בנסיבות בהן אדם סביר צופה, כי כלבו יתקוף כלב אחר, שלאור לקחי העבר הוא מחזיק בכלב התקפי, מועד לפורענות וכיו"ב.

היה על המאשימה להוכיח, כנדרש בפלילים, אלמנטים עובדיתיים נוספים, אשר ירימו את מחדרו הבודד של הנאשם לילך עם כלבו ללא רצועה אשר תמנع השחררות, והמעלים זאת לרמת הרשלנות הנדרשת בסעיף 338.

ה. תוצאות:

על כן:

אני מזכה את הנאשם מעבירה של אי נקיות אמצעי זהירות בהחזקת חייה, לפי סעיף 338 (א)(6) לחוק העונשין התשל"ז - 1977.

אני מרשים את הנאשם בעבירה של יציאה עם כלב מחוץ לחצרם ללא שהכלב נקשר ברצועה לפי סעיף 18 (ב) (2) + 11 (א) להחוק להסדרת הפיקוח על הכלבים, התשס"ג - 2002.

ניתנה היום, י' סיון תשע"ו, 16 יוני 2016, במעמד הצדדים